

Maksimas Jupits: Paskaitykime ilgą Rašto ištrauką: Luko 4,13-44. 5,1-11: „Visokius gundymus baigęs, velnias atsitraukė nuo jo iki laiko. Dvasios galybė Jėzus sugrįžo į Galilėją, ir visame krašte pasklido apie jį garsas. Jis pradėjo mokytį jų sinagogose, visų gerbiamas. Jėzus parėjo į Nazaretą, kur buvo užaugęs. Šabo dieną, kaip pratęs, nuėjo į sinagogą ir atsistojo skaityti. Jam padavė pranašo Izaijo knygą. Atvyniojęs ritinį, jis rado vietą, kur parašyta:

Viešpaties Dvasia ant manęs, nes jis patėpė mane, kad neščiau gerąją naujieną vargdieniams. Pasiuntė skelbti belaisviams išvadavimo, akliesiems - regėjimo; siuntė vaduoti prislėgtųjų ir skelbti Viešpaties malonės metų.

Suvyniojęs ritinį, Jėzus grąžino jį patarnautojui ir atsisėdo; visų sinagogoje esančių akys buvo įsmeigtos į jį. Ir jis pradėjo jiems kalbėti: „Šiandien išsipildė ką tik jūsų girdėti Rašto žodžiai.“ Visi jam pritarė ir stebėjosi maloningais žodžiais, sklindančiais iš jo lūpų. Ir jie klausė: „Argi jis ne Juozapo sūnus?“ O Jėzus prabilo: „Jūs, be abejo, man priminsite patarlę: ‘Gydytojai, pats pasigydyk’ - padaryk ir čia, savo tėviškėje, darbų, kokių girdėjome buvus Kafarnaume.“ Jis dar pridūrė: „Iš tiesų sakau jums: joks pranašas nepriimamas savo tėviškėje. Tikrą tiesą sakau jums: daug našlių buvo Izraelyje Elijo dienomis, kai dangus buvo uždarytas trejus metus ir šešis mėnesius ir baisus badas ištiko visą kraštą. Bet nė pas vieną iš jų nebuvo siųstas Elisas, tik pas našlę Sidonų šalyje, Sareptoje. Taip pat pranašo Eliziejiaus laikais daug buvo raupsuotųjų, bet nė vienas jų nebuvo pagydytas, tik siras Naamanas.“ ai išgirdę, visi, kurie buvo sinagogoje, labai užsirūstino; jie pakilę išsivarė jį iš miesto, iki pakriūtės to kalno, ant kurio pastatytas jų miestas, ir norėjo nustumti jį žemyn. Bet Jėzus praėjo tarp jų ir pasišalino.

Jis nusileido į Galilėjos miestą Kafarnaumą ir kiekvieną šabą mokė žmones. Jie labai stebėjosi jo mokslu, nes jo žodis dvelkė galybe.

Kartą sinagogoje buvo netyrojo demono dvasios apsėstas žmogus. Jis pradėjo garsiai šaukti: „Šalin! Ko tau iš mūsų reikia, Jėzau Nazaretai?! Gal atėjai mūsų pradžudyti? Aš žinau, kas tu esi: Dievo šventasis!“ Jėzus sudraudė jį: „Nutilk ir išeik iš jo!“ Nubloškęs jį į sinagogos vidurį, demonas išėjo, nė kiek jo nesužeidęs. Visi nustėro ir kalbėjosi: „Kas tai per žodis: jis su valdžia ir galia įsakinėja netyrosioms dvasioms, ir tos pasitraukia?!“ Ir gandas apie jį plito visose aplinkinėse vietovėse. Iš sinagogos Jėzus atėjo į Simono namus. Simono uošvė labai karščiojo, ir namiškiai prašė jai pagalbos. Atsistojęs prie jos galvūgalio, jis sudraudė karštligę, ir toji liovėsi. Tuoju atsilėmusi ji galėjo jiems patarnauti.

Saulei leidžiantis, visi, kurie turėjo ligonių, įvairiomis ligomis sergančių, vedė juos prie Jėzaus. O jis gydė, ant kiekvieno uždėdamas rankas. Iš daugelio išeidavo demonai, šaukdami: „Tu Dievo Sūnus!“ Jis drausdavo juos, kad šito nesakytų; mat jie žinojo jį esant Mesiją.

Dienai išaušus, Jėzus nuėjo į negyvenamą vietą. Bet minios jo ieškojo ir jį pasivijo. Žmonės mėgino Jėzų sulaikyti, kad jų nepaliktų. O jis jiems pasakė: „Ir kitiems miestams aš turiu skelbti gerąją naujieną apie Dievo karalystę, nes tam ir esu siųstas.“ Ir jis skelbė Judėjos sinagogose.

Kartą, kai minios veržėsi prie Jėzaus klausyti Dievo žodžio, jis stovėjo prie Genezareto ežero ir pamatė dvi valtis, sustojusias prie ežero kranto. Žvejai buvo išlipę iš jų ir plovė tinklus. Įlipęs į

vieną valtį, kuri buvo Simono, jis paprašė jį truputį atsistumti nuo kranto ir atsisėdęs mokė minias iš valtys. Baigęs kalbėti, jis tarė Simonui: „Irkis į gilumą ir išmeskite tinklus valksmui.“ Simonas jam atsakė: „Mokytojai, mes, kiaurą naktį vargę, nieko nesugavome, bet dėl tavo žodžio užmesiu tinklus.“ Tai padarę, jie užgriebė didelę daugybę žuvų, kad net tinklai pradėjo trūkinėti. Jie pamojo savo bendrininkams, buvusiems kitoje valtyje, atplaukti į pagalbą. Tiems atplaukus, jie pripildė žuvų abi valtys, kad jos kone skendo. Tai matydamas, Simonas Petras puolė Jėzui į kojas, sakydamas: „Pasitrauk nuo manęs, Viešpatie, nes aš nusidėjėlis!“ Mat jį ir visus jo draugus suėmė išgąstis dėl to valksmo žuvų, kurias jie buvo sugavę, taip pat Zebediejaus sūnus Jokūbą ir Joną, kurie buvo Petro bendrai. O Jėzus tarė Simonui: „Nebijok! Nuo šiol jau žmones žvejosi.“ Išvilkę į krantą valtys, jie viską paliko ir nuėjo paskui jį.

Ši ištrauka padės geriau suprasti kontekstą. Mes perskaitėme tokią ilgą ištrauką, kad pamatytume Simono susitikimą su Jėzumi.

Pagrindinė mano pamokslo mintis – suprasti, kokia yra mūsų padėtis Jėzaus Kristaus akivaizdoje. Skaitėme, kad žvejai pagavo daug žuvies, ir Simonas puolė su baime prieš Jėzų ant kelių. Kodėl jis taip pasielgė? Ar pagauti daug žuvies yra nuodėmė? Gal jis buvo nematęs žuvies? Kur slypi problema? Juk ką pasakytų bet kuris žvejys, pamatęs daug žuvies? Tikriausiai neatgailautų, bet sakytų: „Noriu daugiau žuvies.“ Duok daugiau ir daugiau.“ Bet atsitiko taip, kad Simonas atgailavo. Tai buvo tas lūžio momentas, kada Simonas Jėzuje pamatė kažką daugiau nei Mokytoją. Jis kreipėsi į Jį kaip į Viešpatį.

„Evangelijos pagal Luką“ 3 skyriaus pabaigoje parašyta, kad Jėzus buvo pakrikštytas. Dievas atvėrė dangų. Luko 3,22: *Ir Šventoji Dvasia kūnišku pavidalu nusileido ant Jo tarsi balandis, o balsas iš dangaus prabilo: „Tu mano mylimasis Sūnus, Tavimi Aš gėriuosi“*.

Jėzui buvo apie trisdešimt metų, kai Jis pradėjo savo tarnystę. Po to šėtonas jį gundė dykumoje, į kurią Jėzus pasitraukė ir buvo ten keturiasdešimt dienų. Po to seka tekstas, kurį mes ir skaitėme. Tai yra Viešpaties tarnavimo pati pradžia. Pasižiūrėsime į tris svarbiausius dalykus.

1. Tautiečių požiūris į Jėzų.

Jėzus mokė sinagogose ir buvo visų gerbiamas. Tai reiškia, kad daug žmonių girdėjo, ką Jėzus

kalbēja. Tuo metu, kai Jis atējo ī Nazaretā, kuriame užaugo, Jēzus nebuvo koks nors pilkas arkliukas, nežinomas. Apie Jī žmonės daug kalbēja. Visi, kurie atējo ī sinagoga, kažko tikėjosi. Luko 4,20-21 „*Suvyniojės knygos ritinį, Jēzus gražino jī patarnautojui, ir atsīsėdo; visų sinagogose esančių akys buvo įsmeigtos ī Jī. Ir Jis pradėjo jiems kalbėti: „Šiandien išsipildė ką tik jūsų girdėti Rašto žodžiai*“.

Jēzus atējo ī sinagoga, išvyniojo knygos ritinį ir skaitė. Iš esmės Jis pamokslavo. Jis aiškino, kas yra tas Rašto išsipildymas. Kokia buvo žmonių reakcija? Iš vienos pusės – žmonės pritarė tam, ką Jis sakė, sutiko su Jėzaus aiškinimu, buvo sužavėti, o iš kitos pusės – stebėjosi: „Argi Jis ne Juozapo sūnus?! Kas toks buvo Juozapo sūnus? Stalius, kaip ir Juozapas. Jis nebuvo fariziejus, ne Rašto žinovas, ne Įstatymo mokytojas. Jēzus visus sužavėjo, bet jie atsitrenkė ī klausimą: „Argi Jis ne Juozapo sūnus?! Kai Jēzus tai pamatė, Jis pradėjo žmonėms aiškinti daug giliau apie Dievo priėjimą prie žmonių, kad Dievas gali kalbėti įvairiais būdais. Dėl šios priežasties Jēzus nurodė pavyzdžius iš Rašto, kas atsitiko pranašų Elijo ir Elizejaus laikais. Jis norėjo parodyti, kad principas toks pats, kaip Elijo ir Elizejaus. Dauguma žmonių jų nepriėmė. Taip ir Jėzaus Kristaus dabar tautiečiai nepriima. Jēzus primena apie didingus darbus, kuriuos padarė šie du pranašai. Jis primena klausytojams apie našlę, kuriai Elijas padėjo. Izraelyje tuo metu gyveno gal šimtai tūkstančių našlių. Papasakojo apie sirą Naamaną, kuris buvo izraelitų priešas. Jēzus užsiminė, kad pagonyš Elizejaus laikais patikėjo Dievo žodžiu greičiau nei izraelitai. Jēzus sako, kad ir Jo žodžiu pagonyš greičiau patikės nei žydai.

Ir tas džiaugsmingas žmonių požiūris ī Jėzų labai greitai pasikeitė kažkuo kitu. Apie tai skaitome Luko 4,29-30: „*Pakilę išvarė Jį iš miesto, iki šlaito to kalno, ant kurio pastatytas jų miestas, ir norėjo nustumti Jį žemyn. Bet Jēzus, praėjęs tarp jų, pasišalino*“.

Kaip ir senųjų pranašų laikais žmonės Jo klausė tol, kol tai atitiko jų supratimą. Kai Jēzus kalbėjo apie dalykus, kurie juos pakaltino, nebuvo patogūs, žmonės tai įsiutino. Toks buvo tautiečių požiūris.

2. Simono Petro požiūris ī Jėzų.

Kafernaumo mieste gyveno Simonas. Jis buvo pakankamai jaunas žmogus, nors filmuose Petras vaizduojamas pagyvenęs, su barzda. Gerai, jei jam būtų buvę apie dvidešimt penkerius metus. Pagal žydų tradiciją Simonas buvo jaunas.

Kitose Evangelijose šis Simono ir Jėzaus susitikimas parašomas tik keliais žodžiais, o Luką Dievas įkvėpė plačiai aprašyti tuos santykius. Tikriausiai, Petras buvo Kafernaumo sinagogoje ir matė, kaip Jėzus gydo ligonius, moko. Luko 4,38-39. Jėzus atėjo iš sinagogos į Simono namus. Jis išgydė Simono uošvę. Tai buvo stebuklingas dalykas, bet pats įdomiausias faktas tas, kad uošvė patarnavo jiems pietų metu. Luko 4,40-41. Simonas buvo šalia Jėzaus. Jis matė stebuklus, kurie rodė, kad Jėzus yra Kristus. 41 eil. skaitome, kad jis net demonus girdėjo sakant: „Tu Dievo Sūnus!“ Simonas matė ir girdėjo labai stiprų liudijimą. Įdomu apie ką Simonas mąstė? Kas prieš jį? Ar Izraelio mokytojas? Ar Dievo Sūnus?

Vienareikšmiškai galima pasakyti, kad Simonas labai džiaugėsi, kad toks žymus žmogus apsilankė jo namuose, kad yra šalia jo. Antra, Simonas džiaugėsi, kad tiek daug žmonių buvo išgydyta, iš jų išvaryti demonai. Tuo metu, kaip mes suprantame, kiekvieną žydą turėjo džiuginti žinia apie Mesiją. Ir taip Simonas, būsimasis Petras, labai džiaugėsi, kad Jėzus buvo su juo. Manau, kad jis sutiko su viskuo, ko mokė, ką kalbėjo Jėzus. Jis buvo už Jėzų ne taip, kaip žmonės Nazarete, kurie Jį norėjo numesti nuo šlaito.

Bet turiu su apgailestavimu pasakyti, kad jis ir liko tuo pačiu Simonu iki sekančio savo susitikimo su Jėzumi, nors pats Viešpats išrinko Simoną tarnystei. Apie tai skaitome Jono 15 skyriuje, kur Jėzus sako, kad ne jūs mane išsirinkote, bet aš jus išsirinkau.

3. Pasikeitęs požiūris

Pažvelgsime į pačią svarbiausią šio pamokslo ištrauką: Luko 5,1-11. Jėzus paprašė pas Simoną valtį. Jie nuplaukė nuo kranto ir mokė minias iš valtį, kad visi galėtų išgirsti. Kaip Jėzus pasinaudojo Simono namais, taip dabar pasinaudojo valtimi, kad galėtų būti toliau nuo kranto. Kaip jūs galvojate, kur tuo metu buvo Simonas? Irklavo valtį. Jis geriausiai girdi Jėzaus visus žodžius. 4 eil. parašyta: *„Baigęs kalbėti, Jis tarė Simonui: „Irkis į gilumą ir išmeskite tinklus valksmui.“*

Tikriausiai Simonas buvo ištiktas šoko, nes žinojo, kad tokiu dienos metu labai karšta, kad niekas tokiu laiku neužmeta tinklų. Ir kas gi davė šį patarimą? Stalius. Žvejui stalius patarinėja kaip reikia žvejoti. Simonas nenori sutikti- lyg sakytų: „Kam tai daryti. Tai yra beprasmis darbas.“ Bet dėl Mokytojo autoriteto, dėl Jo žodžio, Simonas sutiko išmesti tinklus. Įdomu, kokie jausmai užvaldė Simoną, kad jis pasielgė būtent taip, kaip nurodė Jėzus? Gal azartas? Gal stebuklo laukimas? Gal tai buvo Dievo baimė? Sunku pasakyti. Jie nuplaukė. Užmetė tinklus ir įvyko stebuklas. Tiek daug žuvies jie nepagaudavo per visą naktį. Jie pagavo tiek daug žuvies, kad

valtis beveik skendo.

Ko Viešpats norėjo Simoną išmokyti? Ką norėjo jam parodyti? Juk Simonas ir taip buvo prijaučiantis Jėzui. Jis jau buvo už Jėzų.

Šiek tiek atsitrauksime nuo Simono. Kuo stebėjosi žmonės, kurie klausėsi Jėzaus? Kas supykde teisius žydus, kai Jėzus pateikė pavyzdžius apie našlę ir sirą Naamaną? Buvo tai, apie ką jie anksčiau negirdėjo. Apie Dievo malonę.

Jėzus kalbėjo jiems apie atgailą, apie tikėjimą evangelijos žinia. Jis kvietė žmones atgailauti. Tai buvo tikėjimo ir vilties žodžiai. Jėzus pritaikė malonės žodžius našlei iš Sereptos ir sirui Naamanui.

Ką padarė ta našlė, kad liktų soti bado metu? Ji patikėjo Elijo žodžiais, kaip Dievo žodžiais.

1 Karalių 17, 12-13: „*Ji atsakė: „Kaip gyvas Viešpats, tavo Dievas, nieko neturiu, tik saują miltų statinaitėje ir truputį aliejaus puodelyje. Štai renku truputį malkų. Parėjusi paruošiu sau ir savo sūnui valgį ir, suvalgę jį, numirsime*“
“. Elijas prašo, kad našlė pirma jam paplotėlį iškeptų. Našlė patikėjo Elijo žodžiais, ir tai jai buvo malonė.

2 Karalių 5,14-15: „*Jis nuėjo prie Jordano ir pasinėrė jame septynis kartus, kaip Dievo vyras buvo liepęs. Jo kūnas pasidarė kaip mažo vaiko, ir jis tapo švarus. Jis ir visi palydovai sugrįžo pas Dievo vyrą. Atsistojęs prieš pranašą, jis tarė: „Dabar tikrai žinau, kad niekur kitur žemėje nėra Dievo, tik Izraelyje. Prašau, priimk dovaną iš savo tarno*“
“. Naamanas patikėjo Elizejaus žodžiais ir padarė tai, kas jam atrodė labai kvaila ir pasižemino. Ir jis gavo malonę. Siras Naamanas priėmė tą malonę.

Mums labai svarbu ta malonė, kuri priklauso ne nuo mūsų, bet nuo dovanojančio. Ją gauname kaip avansą. Nežiūrint į Mozės įstatymą, neatsižvelgiant į tai, kad jis šimtu procentų yra įkvėptas Dievo.

Kunigų 18,5: „*Laikykitės mano įstatymų ir paliepimų, kuriuos vykdydamas žmogus bus gyvas. Aš esu Viešpats.*

Bėda ta, kad nė vienas Įstatymo negali įvykdyti. Nė vienas: nei Senojo Testamento, nei Naujojo Testamento laikais vykdydami Įstatymą neišsigelbėjo. Tik Jėzus Kristus įvykdė Įstatymą. Natūralu, kad išgelbėtas žmogus, sieks Dievo tiesos ir Dievo Įstatymo pažinimo, bet Įstatymas yra antraeilis dalykas. Pirmiausiai yra tikėjimas. Rašte randame trijų žymių žmonių portretus, kurie kaip ir galėjo savo teisumu patys save išgelbėti.

Ezechielio 14,14: „*Jei Nojus, Danielius ir Jobas būtų tarp jų, tai jie savo teisumu išgelbėtų tik savo gyvybes, - sako Viešpats Dievas* .“

Pažvelkime į jų teisumą. Nojus ir Jobas gyveno tuomet, kai Įstatymo nebuvo. Danielius gyveno Babilone. Jis buvo tokioje situacijoje, kad ir kaip būtų norėjęs, nebūtų galėjęs iki galo įvykdyti Įstatymą. Bet tos aplinkybės netrukdo jiems būti tikėjimo ir teisumo pavyzdžiais. Dievas jau seniai rodė savo malonės ženklus.

Romiečiams 9,30-31: „*Tai ką gi pasakysime? Kad pagonys, kurie neieškojo teisumo, gavo teisumą, būtent teisumą iš tikėjimo. O Izraelis, ieškojęs teisumo Įstatyme, nepasiekė teisumo Įstatymo* .“

Grįžkime prie Genezereto ežero. Kol Simonas ir jo draugai skubėjo pripildyti valtis žuvimi, praėjo nemažai laiko. Manau, kad Simono džiaugsmui nebuvo ribų. Jie visą naktį žvejojo ir nieko nepagavo. Sekančią dieną jie būtų likę alkani. O čia tiek daug žuvies. Manau, kad ir Viešpats džiaugėsi kartu su jais. Jam juk nebuvo svetimos tokios emocijos. Simonas ir jo draugai buvo džiugiai, pozityviai nusiteikę. Staiga kažkas atsitinka. Kažką Simonas prisimena: „Kelinta dabar valanda? Iš kur šios žuvys? Kodėl mes čia? Kas su manimi valtyje?“ Ir Simonas supranta tą pamoką, kurią Viešpats jam rodo: kad Jėzus kaip malonę Simonui padarė tai, ką jis savo jėgomis bandė padaryti visą naktį. Net ir tuo laiku, kai nė vienas žvejys neplauks gaudyti žuvies, nes jos ten nė būti negali, Dievas gali į tą vietą pasiųsti žuvį.

3. Simonas nebuvo vienintelis, kuris suprato šią Dievo pamoką. Apie tai skaitome Luko 5,8-10: „*Tai matydamas, Simonas Petras puolė Jėzui po kojų, sakydamas: „Pasitrauk nuo manęs, Viešpatie, nes aš - nusidėjėlis!“* Mat jį ir visus jo draugus suėmė išgąstis dėl to valksmo žuvų,

kurias jie buvo sugavę, taip pat Zebediejaus sūnus Jokūbą ir Joną, kurie buvo Petro bendrai. O Jėzus tarė Simonui: „Nebijok! Nuo šiol jau žmonės žvejojasi.“

Iš kur ta baimė, tas nuolankumas? Kas privertė Simoną pulti ant kelių į tas žuvis, apkabinti Jėzaus kojas ir, kaip berniukui, prašyti Jo atleidimo? Simonas patikėjo Viešpačiu. Jis suprato, kad prieš jį Viešpats, kuris jį mato kiaurai, ir, jeigu pasvertų darbus, tuomet grėstų mirtis. Simonas buvo už Jėzų, džiaugėsi galėdamas padėti Jėzui, kai lankėsi jo namuose. Džiaugėsi girdėdamas, kaip Jėzus mokė žmones. Simonas stebėjo į visa tai iš šalies. Jis rimtai į tai nežiūrėjo, bet dabar Simonui nėra ko slėpti. Jis supranta, kad Dievas jį mato kiaurai. Ir dabar jis nėra pašalinis stebėtojas, bet yra atgailaujantis nusidėjėlis, kuris pamatė Viešpatį, Jo šventumą, Jo galią ir suprato savo būklę. Simonas suprato, kad be Dievo malonės jo laukia mirtis.

Atkreipkite dėmesį, kad Jėzus nesakė: „Simonai, nieko baisaus. Tau tiesiog šiandien buvo bloga diena. Rytoj viskas bus geriau.“

Problema ta, kad tai nėra dienos klausimas: ar šiandien, ar rytoj. Problemos esmė vidinis žmogaus būklės klausimas. Jie daug ką girdėjo, ką Jėzus kalbėjo, mokė iki šiol. Jie netgi sutiko su tuo, ką Jėzus mokė, bet dabar jie įtikėjo. Tai ir yra atgailos esmė. Jie patikėjo ir dėl Dievo malonės jie buvo priimti. Ir Viešpats padarė iš jų apaštalus. Iš tų „žalių“ vaikinių, kurie žinojo tik žvejybą ir nieko kito. Jis pašaukė juos ir padarė apaštalais.

Garbė Viešpačiui.

Pabaigoje pažvelgsime į tris žmonių grupes. Ir pabandysime prieš Viešpatį sąžiningai atsakyti, kokiai grupei priklausau.

1. Klausome Jėzaus, sutinkame su Jo mokymu, bet sutinkame iki momento, kai susikerta mūsų požiūris su Jo tiesomis. Gal esame tie, kurie susidomėję klausosi Jėzaus, įdomu, kaip ypatingu kultūriniu reiškiniu, bet, kai tik mūsų supratimas nesutinka su Jėzaus, tai nustumiamė Jį nuo skardžio.

2. Gal priklausome tai grupei, kurie džiaugtųsi matydami Jėzų savo namuose? Būtume laimingi,

jei Jis išgydytų, girdėti Jį kalbant, bet taip ir nepatikėti. Mes už Kristų, mes nesame prieš jį, bet Kristus yra paprastas žmogus.

3. Ar mes stovime prieš Jėzų Kristų ir suprantame, kad Jis yra Tas, kuris mato mus kiaurai? Kuris aiškiai parodo mums malonę ir parodo teismą. Jis parodo mūsų būklę Jo akivaizdoje. Ar mūsų gyvenimas tikrai panašus į Simono gyvenimą, kai jis nusižemino prieš Viešpatį? Mes sakome: „Viešpatie, dėkoju, kad Tu atėjai į mano valtį, į mano gyvenimą.“

Kaip tarnautojas aš susiduriu su daugeliu problemų, bet ši yra pagrindinė problema. Jeigu žmogus nori nustumti Jėzų Kristų nuo uolos, tai tu gali pasakyti šimtą penkiasdešimt pamokslų, bet žmogaus širdis liks akmeninė. Niekas nepasikeis.

Jeigu žmogus nieko prieš klausytis, bet Jėzaus Kristaus nepripažįsta kaip Dievo, nepripažįsta Jo autoriteto, nesusilenkia prieš Jį, tai visų pirma nebus jokio progreso krikščioniškame gyvenime. Antra – anksčiau ar vėliau tai nusibos.

Vienintelis būdas būti naudingu Dievui, būti Jo švyturiu, kada suprantame, jog esame nusidėjėliai, esame Dievo priešai ir kad tik Dievo malonės dėka gavome sutaikinimą su Juo, sakydami: „Viešpatie, aš esu nuodėmingas žmogus. Nesu vertas, kad Tu būtum su manimi, bet atleisk man ir priimk pas save.“

Linkiu, kad kiekvienas, kuris čia yra, gyventumėte taip, kaip Simonas, kuris, būdamas paprastu žveju, tapo apaštalu. Ir virėjas, ir namų šeimininkė gali tapti Dievo mokiniu, kuris neša vaisių.

Maksimas Jupits, Rygos "Betliejaus" baptistų bažnyčios pastorius

2011-08-14, Marijampolė